

„Edinost“

Izhaja dvakrat na dan, razen nedelj in praznikov, zjutraj in zvečer ob 7. uri. O ponedeljkih in po praznikih izhaja ob 9. uri zjutraj.

Naročnina znaša:

Obe izdani na leto gl. 21.—
Za samo večerno izdanje 12.—
Za pol leta, četri leta in na mesec razmerno.
Naročnino je plačevati naprej. Na naročbe brez priložene naročnine se uprava ne ozira.

Na drobno se prodajajo v Trstu zjutranje številke po 3 nvč., večerne številke po 4 nvč.; ponedeljske zjutranje številke po 2 nvč., izven Trsta po 1 nvč. več.

EDINOST

(Večerno izdanje.)

GLASILO POLITIČNEGA DRUŠTVA „EDINOST“ ZA PRIMORSKO.

Telefon št. 870.

4 nvč.

V edinosti je moč!

Oglasi

se računajo po vrstah v petitu. Za večkratno naročilo s primernim popustom. Poslana, osmrtnice in javne zahvale, domači oglasi itd. se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu. Nefrankovani dopisi se ne sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnino, reklamacije in oglase sprejema upravištvo. Naročnino in oglase je plačevati loco Trst.

Uredništvo in tiskarna se nahajata v ulici Carintia št. 12. Upravištvo, odpravištvo in sprejemanje inseratov v ulici Molin piccolo št. 3, II. nadst.

Izdajatelj in odgovorni urednik Fran Godnik.

Lastnik konsorcij lista „Edinosti“.

Natisnila tiskarna konsorcija lista „Edinost“ v Trstu.

Brzjavna in telefonična poročila.
(Novejše vesti.)

Dunaj 24. (Nagodbni odsek.) V nadaljevanju generalne razprave je poslanec Schlesinger (krščanski socijalist) opozarjal na nevarnost, ki preti z zlato veljavo, vsled katere se mora Avstrija strašansko zadolžiti. Zlato, kakor veljava, je nesreča za ljudske množice. Zlato bi smelo biti samo mednarodni trgovinski denar, nikakor pa ne prisilni denar v inozemstvu. Govornik je priporočal, naj se uvede ljudski denar in je izjavil, da bi sedanja nagodba povzročila razkosanje duvalizma ter da je bolje, ako se državi ločita gospodarstveno. Zahteval je novo pravično nagodbo, zlata veljava pa da se naj odpravi. Potem, ko je govoril poslanec dr. Kolitscher (poljski klub), se je seja pretrgala. Seja se bode nadaljevala popoldne.

Dunaj 24. (Nagodbni odsek.) Poslanec dr. Kolitscher je rekel, da je poljski klub za nagodbo iz političnih in gospodarstvenih ozirov. Govornik se ne strinja z carinsko zvezo z Ogersko, ker bi ista oteževala pogodbe z drugimi državami. Za Galicijo bi bilo neugodno, ako bi se odpravil promet z mletvijo. Poslanec dr. Kolitscher je govoril tudi o železniški politiki. Govornik je rekel, da pozdravlja, da se finančni minister odreka nekemu delu užitninskih davkov in se je končno izrekel, da se s kvotnim vprašanjem ne sme zadrževati nagodba.

Dunaj 24. (Nagodbni odsek.) Poslanec Zedwitz (veleposestvo) je rekel, da je sedanja nagodba boljša, nego je na glasu. Njemu da bi bilo sicer ljubše, ako bi se marsikatere določbe premenile v korist Avstrije, toda nemogoče je ostati pri vseh zahtevah, ki so ugodne za Avstrijo, da bi se pri tem ne majalo državnoopravnega stališča napram Ogerski. Govornik je govoril o novi pogodbi z avstro-ogersko banko, kakor tudi o novem načelu na razdelitvi dobička obeh bank in je menil, da

materijelno ne bode naš delež manji kakor doslej. V novi carinski in trgovinski zvezi da nahaja govornik celo vrsto prednostij in zavrača menenje nekaterih, da bi bilo Avstriji najbolje pomagano s tem, da se odpravi carinska in trgovinska zveza ter da se omeji carina. Z regresivnimi napravami, katere bi ukrenila Ogerska, bi bila izredno oškodovana avstrijska industrija. Govornik je rekel glede užitninskih davkov, da je največa težkoča odpravljena s tem, da je finančni minister opustil davek na pivo in žganje. Govornikova stranka da bode v interesu države glasovala za to, da se preide v specialno razpravo.

Poslanec Jax (krščanski socijalist) je naglaševal, da se pri vsaki razpravi o nagodbi oddaljuje Avstrija in Ogerska vedno bolj in bolj. Govoril je tudi o bančnem vprašanju, o carinski in trgovinski zvezi in o kvoti ter si je pridržal, da bode govoril v plenumu obširneje o teh predmetih.

Poslanec Vahnianin (kršč. slov. zveza) se je izrekel za to, naj se v interesu države obdrži območje carinske in trgovinske zveze in je zahteval, naj se preosnuje avstrijska trgovinska in obrtniška politika. Govornik je rekel, da bode njegova stranka glasovala za to, da se preide v specialno razpravo.

Na to se je seja pretrgala. Prihodnja seja jutri zvečer.

Budimpešta 24. (Zbornica poslancev.) Pri overovljenju zapisnika je zahtevala opozicija, naj se glasuje po imenih. Predlog je bil odklonjen. Na to se je imenoma glasovalo o predlogu posl. Gullnerja, naj se razprava preloži na ponedeljek. Predlog je bil vsprejet.

Memel (Nemčija) 24. Ladija »Satisfaction«, ki je vozila premog, se je na vožnji iz Leith-a v Memel potopila v Severnem morju. Utonili so kapitan, njegova žena in devet mornarjev. Rešil se je samo neki deček na parobrod, ki je vozil tam mimo.

Carigrad 24. Kakor se javlja iz Odese, je odšlo na Kreto šest kompanij pehote in jedna baterija gorske artilerije.

Nacionalizem in socijalizem v Avstriji.

I.

Pod tem naslovom je priobčil znani slovenski socijalist Etbin Kristan v češko-nemškem glasilu socijalistiške mladine, v »Akademiji«, lep članek — lep že zato, ker je pisan mirno in stvarno, kakor zahteva toli važen predmet.

Kar zavzeli smo se takoj, ko smo prečitali prve stavke. Avktor meni namreč, da se bode čudno zdelo marsikom, da se mednarodni socijalisti včasih bavijo — in to celo intenzivno — tudi z narodnim vprašanjem, in v zlasti v Avstriji, kjer se najbujneje razvija jezikovni prepir. In potem piše doslovno:

»Jezikovne naredbe, državno pravo, jednolični večjezični gimnaziji — k vragu! Kaj prav za prav briga to nas, ko smo mednarodni. Kaj briga to nas? Tako so povpraševali mnogi, tudi neki socijalno demokratiški pisatelj, ko je bil v minolem letu v neki konferenci govor o slovitnem celjskem gimnazijskem vprašanju. »Saj to je lastna stvar buržoazije.« Tako takrat. Vendar piše letos pozornosti vredne članke o narodnih bojih. Zdi se torej, da se stvar vendar nekoliko tiče tudi nas, in jaz menim, da je razlaganja temu iskati v prvi vrsti v okolnosti, da je narodno vprašanje vendar del socijalnega vprašanja. In ravno zato se mi vidi ta legendarična Avstrija — izborna označenje, ki je izrekel sodrug Austerlitz — prav zanimiva in morda celo velepomembna. Pravi socijalist se ne more ničesar pravega naučiti med črno-rumenimi koli, česar ne bi mogel veliko bolje študirati kje drugje. Toda narodno vprašanje ne vspeva tako bujno nikjer drugje, nego v tem konglomeratu do-

z bodalom, ne z mečem, temveč z jednim samim pogledom, z jednim samim krikom.

In on jo je spoznal po mehkem, danes kakor z grenko peno mešanem glasu, spoznal njeno lice v mesečni luči, a oklenil se je svoje tovarišice tesneje krog pasu in se nejevoljno, razdraženo vzpel: »Česa iščeš tu, kaj mi hočeš?«

»Tebe sem iskala, ker sem te izgubila; a sedaj je prepozno, našla sem te prepozno.«

Divje, blazno je zavpila, da je odmevalo po bukovem lesu kakor jek gorskih duhov.

»Zastonj, zastonj . . .!«

In krčevito je strgala črno obleko s prs, prišla za uhane in jih potegnila v trenutku iz ušes, da si je pretrgala mehko kožico in se ji je vlila rdeča kri na vrat in ji hipno curnila po vratu in hrbtu nižje in nižje — — —.

Zgrudila se je, sesedla brez moči sredi brvi in omahnila čez ograjo.

Strahom sta se obrnila ona dva, ko je zašumel potok in pljusknil peneče valove visoko čez brv . . .

Ni krika ni bilo čuti, le valovi so zašumeli, kakor bi se divje zagrohotali nad sladkim objemom.

Groza je obšla ona dva in molče sta se razšla vsak v svojo stran — — —.

PODLISTEK.

VAŠKA SLIKA.

J. KOMÁR.

(Zvržetek).

Na nasprotni steni je viselo veliko, zakajeno ogledalo.

»Mora! Mar nisem tudi jaz lepa, lepša, nego ona, če se — oblečem nji jednako!«

In slekla je svoje zanemarjeno, od dnevnega besnenja po mestu umazano, oškropljeno obleko in burno, strastno je oblekla črno, gosposko obleko, katero si je kupila v mestu . . .

Oči so ji žareče, divje strmele v ogledalo.

Še uhane in prstan . . .!

»Ha, ha, kaj nisem lepa, lepša nego ona? — — — Mora me zopet, mora ljubiti!«

Divje je odmeval nje krik v temno noč. Oči so ji žarele in plamtele še bolj divje, še groznejše — — — pol blazno — — —.

Upihnila je luč in šla . . .

Še sedaj, takoj, se mora odločiti!

Mesec so zakrivali bežeči oblaki, a za trenotek ga zopet odkrivali, da se je razlila njegova bleda luč po evetni ravnini. Naglo je stopala preko nje . . .

Je-li doma? Spi še gotovo ne, saj še ni davno, kar so izginili zadnji solučni trakovi v velikih kolobarjih za holmi — — —. Preje morda . . .!

Dalje si ni upala misliti. Obstala je sredi pota za hip, a premagala se je in šla dalje.

Prišla je do brvi ob robu gozda — — —.

Isto šumenje, isto žuborenje, ki ji je sinoči tajno, skrivnostno brnelo na uho. Potok je šumljal in drobil dalje, dalje preko skal in čeri . . .

In obstala je sredi brvi, kakor bi jo bil gad pičil. Oprijela se je starega preperelega naslonjala in strmela brezglasno, divje pred-se . . .

Tam ob drugem koncu brvi sta stala ona dva, roka v roki, ustna na ustni. Mesec je za hip posijal izza oblaka.

»Ivan«, je zavpila slednjič da je odmevalo v črno, gluho noč — — —.

Ona dva sta prestrašeno planila vsaksebi.

»Ivan« je zavpila še enkrat, bolešno, pretresujoče, obupno in iz krika je odmevala vsa kipeča, vsa strastna, vsa varana ljubezen goljufanega mladega, neizkušnega srea, odmevala je vsa bolest, vse gorje potrte, uničene duše, vse svarjenje, vse očitanje varanega dekleta, vsa prošnja prizanesljivega, strastno ljubečega srea — — —.

V mesečini je bila podobna bojni kraljici, ki je prišla, da uniči svojega nezvestega ljubimca, ne

movin, ki je kakor določen za vivisekcijo v proučenje bacila narodnega ščuvanja.

Čudno se glasi morda, vendar menim jaz, da more jezikovni prepir v Avstriji ponuditi socialistu nečesa in sicer nekaj dragocenega: ta prepir govori tako jasno o brezkoristnosti sedanjih družbenih oblik, o nedostatnosti države, tako, da se mora socialistu kar srce smejati v prsih. Narodno vprašanje je nov dokaz za potrebo socialne revolucije.

Ves svet trdi, da se narodno vprašanje mora rešiti. Seveda ima vsakdo drug recept pripravljen za to. Toda zadosti na tem: splošno se pripoznava možnost kakega rešenja. Toda vedno jasneje je, da je Avstrija — ne pravim samo: sedanja Avstrija — nezmožna, da bi dovela do pravega rešenja. Naj se ta država preosnuje kakor hoče, do pravega cilja vendar ne pride.

Na to prehaja avktor k pravi nalogi, ki si jo je nadel ter se jako na razsežno bavi z vprašanjem: kaj bi moglo sploh postati iz te Avstrije?!

Misli pisca hočemo podati v prihodnjem članku.

Za danes konstatujemo le, da je že označeni uvod gospoda Kristana jako interesanten, ker zveni iz njega priznanje, da se na navadnih socialistiških shodih, v tistih stereotipnih govorih, prikrojjenih le po znani šabloni, ne postopa z narodnim vprašanjem tako, kakor bi v resnici zaslužilo to vprašanje. Mi vsaj ne moremo razumeti Kristana drugače, nego da je hotel reči, da se mora baviti narodnim vprašanjem oni, kdor hoče veljati v Avstriji za resnega politika, politika, ki ne govori in se peha samo za to, da govori in se peha, ampak ki hoče dosežati vspehov, ki hoče priti do cilja. Ako smo torej prav razumeli pisca, je prav za prav posvaril svoje pristaše in je izrekel menenje, ki je nasprotno onemu, ki se je — in zlasti na Slovenskem — dosledno raznašalo po socialistiških shodih.

Ne bi hoteli reči, da je ta izpoved v nečast gospodu avtorju. Nimalo. Narobe. Opozoriti pa smo hoteli na isto, ker se nam vidi jako podobno — samoobtožbi! In če že ne samoobtožbi, pa vsaj samooporekanju.

Nam vsaj se zdi, da se je g. Kristan jako približal našemu stališču, odgovarjajočemu realnemu stanju stvari, ko je rekel, da je narodno vprašanje del socialnega vprašanja.

Torej? Je-li možen kakov drugi logični zaključek iz tega izreka, nego je ta, da socialist, — nota bene: ako je res socialist, ki se res bori le za pravično preobrazbo socialnih razmer, ne pa socialist, kakoršni so oni tržaški, katerim je socializem le lepa firma za motenje pojmov in ničesar drugega, in ki niso drugzega, nego avksilijarna četa svojih — buržoazijskih laških »nasprotnikov« — da torej socialist ne sme zanikovati narodnega vprašanja, da ne sme istemu odrekati prava do ekzistence, da mora delati za rešenje tega vprašanja, ker sicer zapira pot tudi rešenju socialnega vprašanja, torej uresničenju svojega lastnega programa.

Čitatelji so menda z nami istega menjenja, da je naravni zaključek, ki se kar ponuja iz uvodnih opazek Kristanovega članka v listu »Akademie«, tako interesanten, da je pač vreden, da smo ga zabeležili tu.

Za bedno prebivalstvo v Istri.

Poslanec dr. Laginja, Spinčič in tovariši so stavili v seji dne 18. oktobra 1898. nastopni nujni predlog:

Pretežna večina kmetovalcev v Istri ne pridobiva od lastne zemlje ni od daleč toliko na žitu in drugih neizogibno potrebnih živilih, kolikor bi bilo potrebno za preživljenje dotičnih družin preko vsega leta.

Hrana se mora torej kupovati, kar bi bilo možno le zasluzkom na delu, skupilom od vina ali rogata živine, ali pa — od novih dolgov.

Toda na zasluzek od dela more računati le mal del poljedelskega prebivalstva, ker bi sicer lastno zemljišče moralo ostati neobdelano.

Trto je uničila trtna uš po mnogih krajih, kar velja posebno za nekatere kmečke občine okraja koperskega in kvarnerske otoke. Po drugih krajih pa je pridelek na vinu močno skrčen tudi letos po

peronospori, najbolj pa po nenavadno močni suši. Po pojedinih krajih dežele pa je toča uničila pridelek neposredno pred trgatvijo, sosebno v enem delu krajne občine pazinske.

Tudi tam, kjer je srednja letina na vinu, je dotični pridelek porabljen že v naprej v obliki živil, kupljenih na upanje (žito, koruza, fižol), kajti tudi leto 1897, kakor znano, je bilo slabo.

O takih dohodkih iz živinoreje, ki bi omogočali kupovanje živil od prodaje živine, se ne more niti govoriti v deželi: kjer zakon o preskrbljevanju vode ostaja mrtva črka; kjer se mora o huji suši, kakoršna je bila v minolem letu v zapadni Istri, rogata živina cele milje daleč goniti na vodo, zbok česar si je mogla živina gasiti žejo le vsaki drugi ali celo le vsaki tretji dan; in slednjič, kjer veliki prostori zemlje — kakor jezirske, ležeče senožeti v reški dolini v okraju koperskem, v mirnski dolini v okraju motovunskem, v raški v okraju labinskem in v odnjanskem — leže pod vodo in gruščem, dočim bi bili po menenju strokovnjakov jako sposobni za izdatno živinorejo.

Ne ostaja torej drugzega, nego zadolževanje, in to v deželi, ki se je preko dveh dob v zgodovini kristijanskih časov smatrala in slavila kakor shramba žita Italije.

Toda organizacija kredita za malega moža je še le v nastajanju in se kapital iz družih dežel placira v Istri jako redko, a prav za kmetijstvo skoro čisto nič. Posledica temu je, da se kmečko prebivalstvo more zadolževati le pod jako neugodnimi pogoji, v kolikor sploh more dobiti kredita, ter postaja političnim in narodnim sužnjem kliki, katera ali ne zna ali noče pozdigniti dežele.

Ako torej Istra že v kolikor toliko dobrih letih potrebuje jako dobrohotnega postopanja, je pa vladi kulturne države naravnost neizogibna dolžnost, da v posebno slabih letih, kakoršna je bilo lansko in letošnje, hiti na pomoč najizdatnejše tamošnjemu prebivalstvu.

Visoka zbornica izvoli skleniti:

»C. kr. vlada se pozivlja, da se nemudoma in resnično da obvestiti o obsegu bede kmečkega prebivalstva v Istri, nastale vsled raznih elementarnih dogodkov, in o predstoječi nevarnosti lakote po različnih krajih dežele ter naj primerno vspehom teh poizvedovanj dotičnemu prebivalstvu prisloži na pomoč podporami iz državnih sredstev, in, ako bi bilo potrebno, tudi po zahtevanju izrednega kredita.«

Ta predlog je pritegniti v razpravo takoj, z vsem v § 42. poslovnega reda določenim skrajšanjem.

Dunaj, 18. oktobra 1898.

DOPISI.

Iz Pirana. (Idila v piranskem pristanišču, ali: ljubezen, ki je malec zarjevela). Čakal sem, da prej »Piccolo« obvesti svoje verne čitatelje in zavije dogodek, katerega nameravam opisati čitateljem »Edinosti« ter da potem Vi, g. urednik, napravite njegove mu poročilo svoj komentar. Ali ker ne spominja ni najmanjšo besedico dogodka, ter se omejuje le na veselico tukajšnjega društva »Allegria« s predstavo igre »Giosue Guardacoste«, dovolite mi prostora v svojem eenjenem listu, da obvestim čitatelje o izborni predstavi iste, a ne o predstavi na gledaliških deskah, ampak v našem pristanišču, kjer so Piranci sami prevzeli ulogo — čuvajev lastnega »Guardacoste« proti Italijanom-čozotom.

O takih neljubih dogodkih seveda nočejo gospoda, da bi izvedela javnost. Pač pa se polnijo kolone, če bi bilo poročati o »barbarskih« Slovanih iz okolice, ki so se predrznili zapeti v Piranu — la città più italiana — narodno slovensko pesem. Kaj pa to? Dva gospodarja došla sem po opravi, govorita slovenski! Da, to so stvari, proti katerim treba reagovati, in po katerih trpi italijanski značaj mesta; s tem se nas žali. Nečuvenci zločini!!

Proti ubogemu slovenskemu kmetu, došlemu sè svojim pridelkom na trg, ustajajo Piranci, uprizarjaje demonstracije, s katerimi mu škodujejo na časti in premoženju. V takih slučajih hiti precej na lice mesta policija, da vzame v bran — ubogega kmeta. Ali kako? Kratko: s tem, da mu zapove, naj založi na rame svoj pridelek in hajdi ž njim v urad, kjer mu rekajo v pomirjenje, naj

ostane toliko, da se poizgube demonstranti, a njemu je ubežal med tem čas, ko bi bil mogel prodati svoj pridelek. Parnik je odplul in sedaj mu ti ljubi Piranci pokupijo ves pridelek — pod ceno. Hočeš — nočeš, drugače nisi ga dve uri daleč zopet domov. Goreči domoljubi! Kaj ne?

Da so Piranci posebni izvedenci v vprizarjanju demonstracij, tega se gotovo še dobro spominja naša javnost. Ali da bi kedaj uprizarjali demonstracije proti lastnim »srčnim« bratom iz kraljevstva, tega ne bi bil pričakoval nikdo tako kmalu. O tem neljubem dogodku ne obveščajo javnosti, ker to bi ne kazalo, da so tako zduženi, — tutt'una famiglia — kakor so se pohvalili o svojem času.

Ali da preidem k stvari.

Da je zaton piranski varno pristanišče, o tem je prepričan vsakdo, ki količkaj pozna obal istersko. Sem se zatekajo kaj radi tudi italijanski ribiči iz Chiozze. Da, po celo zimo ostajajo tukaj.

Ob času, ko so nas zapustile lastovke in druge selilke, nas pa počesešajo ti gostje, da nas kratkočasijo (!) svojimi pesmimi, katere pa nam niso ljube, ker so iz hripavih grl in pogostoma o pozni uri.

Do srede dne 19. t m. so Piranci radi gledali in poslušali to petje. — »Saj so to njihovi bratje, bratje iz kraljestva, kjer se cedi med in mleko, podaniki italijanskega kralja, čujete, ne nemskega, vsikdar mili in spoštovani gostje naše dežele. Kdor jim je iztaknil las, vsekal je rano na lastem telesu!« — Tako jim govori signoria in ona ne ume, ne ume lagati.

Če pa ume kedo zlorabljeni gostoljubnost, ti gostje umejo to posebno. Rečenega dne je nastala v Piranu prepirka med njimi samimi. V to se je umešal tudi kateri tukajšnji ribič v to, da pomiri vročekrvneže. Ker pa je bil krik vedno večji, prihitela je policija ter javila dvema, da sta aretirana.

A poglej ljubeznivost te slavne policije!

Ne v občinske zapore: na njihovo ladijo je spremila nemirneže. Medpotoma pa je morala tudi ona požreti katero grenko od spremljajočega občinstva. Saj se je morala videti ta pristranost čudna tudi njim.

»Kateroga nas bi spremili domov?! Un šciavo mettono subito in preson! Un talian no!« — Take in druge je klicel Piranec svoji policiji. Lepo spričevalo, kaj ne?

Ob takih klicih so dospeli do ladije. Tukaj jima je ukazal policijst. naj stopita na svoje ladije. To je bilo čozotu dovolj.

Vsemi štirimi se je že potoma branil, da ne gre na čoln, klicaje vmes vsakovrstnih psovk na svoje bratje-Pirance. Pri ladiji pa je uporabil vse svoje moči ter zasolil policijskemu uradniku pljusko, da mu je kapa zletela v morje ter je izzival med tem meščane s klici: »Prokleti Piranci! Čakajte! Čakajte! Polovico vas pokoljemo!«

Pri ladijah (bilo jih okoli 15) pa ni bil sam. Pridno so mu pomagali tudi njegovi tovariši. Takoj jih je bilo nekoliko na suhem. Ostali pa so kričali z ladij ter ponavljali njegove — Piranecem sovražne klice.

Par sto prebivalcev — ribičev, mornarjev in kmetov — ki so bili prisotni, bili so tudi že siti tega izzivanja. Tako jih je izšlo nekoliko iz množice, pograbili so vročekrvneža ter ga vrgli hladit se v — morje. Tovarišem njegovim je bilo to preveč. Skočili so nekateri z ladij ter se vrgli na meščane. Poslednji so jih počakali stisnjenimi pestmi, katere so jim dali okusiti potem pa — paf! v morje. To operacijo so izvršili na treh.

Vse to pa se ni vršilo tako tiho, kakor Vam opisujem jaz. Klici in pretenja na jedni in isto na drugi strani.

»Mole le cime! No! Tagliele! Fora i cizoti! Via i taliani! (Odvežite vrvi! Ne! prerežite jih! Ven z čozoti! Proč s Talijani!) Tako na strani Pirancev!

»Porchi de piranes! Mezzi ve coperem! Barba Cencio! alze la bandiera italiana! Semo italiani! Che la rispettino e noi anche!« — (Svinje piranske! Polovico vas pokoljemo! Stric Vincene! vzdignite italijansko zastavo! Italijani smo! Naj jo spoštujete in nas tudi!) na strani Čozotov in med klici je priletelo jedno poleno med razdražene Pirance, Za njim zopet kotel od polente,

potem deska, na katero so stresali priljubljeno jed, golida, kakoršno rabijo mornarji in drugo.

«Alse! Alse! Noi la rispettemo! Ma rispettene noi altri! Se sul terren austriaco, cani! Savè? In terra nostra! Nel nostro porto!» (Vzdignite jo! vzdignite! Mi jo spoštujemo! Ali spoštujte tudi vi nas! Na avstrijskih tleh ste, psi! Znete? Na naši zemlji! V našem pristanišču! Tako jim je odgovarjalo razkačeno ljudstvo.

Med tem krikom in vikom pa se je trudila policija s pomočjo vernih sorojakov, da zveže jednega najupornejših Čozotov, kar se ji je tudi posrežilo. Z njim so aretovali še dva druga.

Piranci pa so jim v tej rabuki pridno odvezavali čolne, katero opravilo jim je početkoma policija branila, a potem je ista izprevidela sama, da je to potrebno zato, da se oddaljijo od obrežja ter tako ne morejo na suho pomagati tovarišem.

Ta krik je dovajal vedno več gledalcev in — kričačev. Med novodošli mi pa je bil tudi neki poslanec, kateri si je štel v dolžnost, preprečiti nadaljnje kričanje proti njemu toli ljubim sosedom. Klicaj je svojim sorojakom: «Cittadini kaj delate? To je nezakonito! Nikar ne odvezujte čolnov!

Hrup je nekoliko potihnil.

Tu pa tam se je še slišal klic iz čozotskih čolnov: «Prekleti Piranci! Če ne izpustite naših tovarišev, polovico vas pobijemo to noč!» Bili so namreč še privezani ob obrežju, le da v taki daljavi, da ni mogel nihče izstopiti.

Rahajajoči se Piranci pa so kleli: «Mostri! così ci rispettano in casa nostra, sul suolo austriaco!»

Čudno, ne?! Ali pa tudi ne!

Kaj se hoče?

Altri paesi, altri costumi, altri... modi di trattare! Kaj pravite signor Fragiaco, ki ste takoj naslednjega dne prihiteli domov prepričati se o »neumnosti«, ki so jo napravili Vaši, concittadini!

Politični pregled.

V TRSTU, dne 25. oktobra.

K položaju. Ako smemo soditi po znamenjih, meniti bi morali, da se je res izvršilo nekako zblizanje med vlado in Slovansko krščansko-narodno zvezo.

V prvo so se poslanci Berks, Šuklje in Barvinski dali črtati iz imenika gubernikov v nagodbenem odseku, kar gotovo ne bi bili storili, ako bi mislili govoriti »proti«.

V drugo prinaša »Slovenec« dopis z Dunaja, v katerem dokazuje dopisnik — bržkone kakov poslanec — da se je položanje temeljito spremenilo, odkar je bila katoliško-narodna stranka na Kranjskem storila svoj sklep za prestop v opozicijo. Vlada je umaknila iz nagodbe one predloge, katere bi značile novo obremenjenje ljudstva, z bok česar da bodo mogli naši poslanci glasovati za nagodbo pod pogojem, da se zviša ogerska kvota, oziroma zmanjša avstrijska. Nadalje povdarja isti člankar, da je vlada Thunova v resnici naklonjena našim načelom. Zlasti pa povdarja člankar, da bi za Thunovim prišlo — za nas slabše ministerstvo!

Nadalje brzojavljajo istemu listu večerajšnjega dne: »Odgovor vlade je deloma ugoden, deloma neugoden. V mnogih vprašanjih je vlada ugodila zahtevam zveze, v nekaterih pravi, da se za sedaj ne more izreči. Malorusi popolno zadovoljni, manj Slovenci in Hrvati. Vsi pa priznavajo dobro in resno voljo sedanje vlade, storiti gledajo zahtev, kar je v sedanjih razmerah mogoče«.

Slednjič donaša »Piccolo« brzojavko, da je Slovanska krščansko-narodna zveza storila nastopni sklep: 1.) Členi zveze, ki so členi nagodbenega odseka, se pooblašajo glasovati za to, da se preide v podrobno razpravo in da se vdeleže volitev v pododseke; 2.) Zveza izjavlja, da ostane v sedanji večini, ker pričakuje, da bode ista najizdatneje podpirala pravične in nujne zahteve Jugoslovanov«.

Kakor rečeno: to bi bili pojavi, po katerih bi slutili, da pogajanja niso ostala brezvspešna. Sicer pa moramo povdarjati, da do tega trenutka, ko pišemo te vrstice, nismo prejeli nikakega avtentičnega sporočila od kompetentne strani. Torej vse je le: relata refero.

Večina se je pomnožila za par glav. Strančica Stojalovskega se je razdvojila na dvoje. Stojalovski sam z Szajerjem se hoče pridružiti krščanskim socialistom, mladi, simpatični in energični dr. Danielak s svojimi par pristaši pa večini. Razporu je kriv zadnji govor Stojalovskega v državnem zboru, v katerem je ta mož res nekam čudno označeval svoje slovanstvo. Povdarja svoje slovanstvo je mož došel do čudnega zaključka, da pojde z nemško opozicijo čez drn in strn, dokler ista — nemška opozicija namreč — ne stori kaj žalega Slovanom. Tako argumentovanje kaže vendar malo preveč — najivnosti. Ako hoče Stojalovski iti z nemško opozicijo le dotlej, dokler gg. Wolf, Schönerer in tovariši ne store nič žalega Slovanom, potem ne bode hodil žnjimi »čez drn in strn« niti preko najnižjega parlamentarnega klanca! Tudi mi umemo, da večsih ni mogoče drugače energičnemu politiku, nego da malo frondira proti svojim lastnim rojakom, ali zvestoba do lastnega rodu in oziri na vitalne interese naroda so tudi za take slučaje določili gotove stalne meje. Po takem se nikakor ne čudimo dru. Danielaku, ako je pošteno izvel posledice iz najivnosti Stojalovskega.

Taki so! V boljše označenje naših borb, v označenje programa italijanskih politikov v Avstriji sploh, in slednjič v označenje slepote avstrijskih državnikov, ki ne store ničesar, da bi se odpravili vzroki tem bojem in ki delajo vse možno in nemožno, da morejo igrati v nas važno ulogo ljudje, ki so po svojem političnem mišljenju najbližji sorodniki županu v Tridentu, gosp. Josipu Canella, prinašamo tu pismo, ki je je poslal ta mož v list »Secolo« in ki se glasi nastopno:

«Italijanu in nič drugega, nego Italijanu, od leta 1848 sem mi je bila misel in je bilo moje delo vsikdar za Italijo. Skušil sem političke zapore v Avstriji, one v stolpu Wanga v Trentu, one v Inomostu, v gradu Kufstein, v Rattenbergu, v Koprju, v Gradišču, v Ljubljani in Gradu.

Ne pripadam in nočem pripadati nobeni drugi stranki, nego oni, ki hoče »fare l'Italia.« Tu sem pretrpel mnogo prevar in mnogo grenkobe, in ni bila zadnja med temi ona, ko sem videl, da primerjanje z Avstrijo v mnogih obzirih ni ravno ugodno za Italijo.

Ko čitam sedaj v listih, kako postopajo z jetniki, strogo kaznovanimi od vojaških sodišč, moram pripoznati, da se je — če tudi ne morem videti iste — Avstrija, bolj dalekogledna v preverniranju, pokazala bolj pravično in človekoljubno v kaznovanju«.

Lep mož je torej ta gospod župan. Njemu sicer ne ugaja, da Italija preostro postopa z jetniki, sicer pa posveča vse svoje delo Italiji in noče pripadati drugi stranki, nego oni, ki dela za Italijo.

In taki so malone vsi — ti laški politikoni v Avstriji!

Domače vesti.

Volka je klicaj in volk je prišel. Na obnem zboru zadruga gostilničarjev tržaških so se godile take reči, ki res niso bile — lepe. Nočemo rabiti izraza, ki bi bil prav za prav jedino na svojem mestu za tako postopanje, ampak konstatujemo le, da je bila posledica temu postopanju ta, da je blizu dvetretjinska večina bila na volitvi — manjšina. Jedno glavnih sredstev v dosego tega cilja je bilo to, da je manjšina glasovala s kakimi 80 pooblastili od žensk, ki so svoja resnična pooblastila izročile drugi, nasprotni stranki. Razumete-li, kako se pravi takemu postopanju?! Kako »lahko« je postopala slavna manjšina, uživajoča vso naklonjenost komunalnih mogotev, je razvidno iz komičnega prizora, ki ga hočemo omeniti niže doli.

Bilo je v nedeljo ob 10. uri zjutraj, ko je prišla na magistrat velika deputacija onih žensk, ki so podpisale ona pooblastila, s katerimi niso mogli glasovati pooblaščenici, ker so pred njimi glasovali že drugi s pooblastili, na katerih so bili istotako podpisi teh gostilničark, a katerih one vendar niso podpisale nikdar. Prišle so hrupno protestovat proti takemu postopanju. Padale so take besede, katerih si g. Artico — asesor za obrtne stvari — izvestno ne zapiše med svoje beležke.

Ko je bil vihar najhujši, je stopil v sobo neki mož, ki je nagovoril g. asesorja tako-le: »Bodite tako dobri in povejte mi, da-li je med ženskami, ki so glasovale, tudi Rosa Santo?« Asesor, pregledavši spise: »Da, Rosa Santo je glasovala pravilno, z glasovnico št. 191.« »A tako«, je vskliknil prišlec, »ali da veste, ta Rosa Santo sem — jaz in nikdar mi ni prišlo na misel, da bi glasoval za one.«

Tableau!

Blamaža mogotev v krčmarski zadrugi in g. Artico je bila popolna. Sedaj je bilo jasno, kako so fabrikovali pooblastila. Ker je ime Rosa Santo zvenelo po ženski, hitro je bilo pripravljeno »pooblastilo«, istotako kakor od drugih žensk! Ali ta ženska je v resnici mož, ki se je predstavil g. Artico.

Blamaža je torej popolna.

Iz »Lavoratore« posnemamo pa, da minola nedelja je bila še le začetek takim deputacijam, kajti vse one ženske hočejo zahtevati, da se zaslješijo na zapisnik. Dober tek, g. Artico!

Na zborovanju ste odganjali protestujoče, češ, naj se pridejo pritožiti. In sedaj prihajajo res. Volka ste klicali in volk je prišel.

Menimo, da oblasti ne bodo mogle drugače, nego da skoro uničijo tako volitev, na kateri komisija ni mogla razločevati možkih od ženskih in ki je odklanjala volilce z zakonito napravljenimi pooblastili, ker so na dotično ime že popred glasovali — drugi!

Po uravnavi uradniških plač. Pišejo nam: Rekli smo A, torej je treba tudi reči B.

Jako objektivno smo pisali zadnji članek v »Eidinosti« o razmerah med finančnimi uradniki. Rekli smo, da še vedno ne marajo iti v zasluženi pokoj oni zastareli gospodje državni uradniki, kateri že dolgo, nad 40 let, vlečejo, in tako zapirajo pot čakajočim. Mislili smo, da ta migljej bode vzbudil v prsih onih gospodov toliko sočutstva, da poberejo kopita, pa — zaman.

Danes hočemo biti le pravični kritiki in razjasniti stvar, kakor je. Ako tak zastarel gospod v 7. činovnem razredu hiti v penzijo, avanzira toliko-le uradnikov:

1 iz 8. razreda v 7. razred
1 „ 9. „ „ 8. „
1 „ 10. „ „ 9. „
1 „ 11. „ „ 10. „
1 praktikant z adjutom v 11. „
1 „ brez adjuta dobi adjutum
1 kandidat imenovan je praktikantom.

7 oseb ima torej veselje, ako odhaja jeden; pomislite pa, koliko veselja bi bilo, ako bi njihov šlo nad 30.

Ubogi vežbenik brez plače čaka in čaka, ali zaman, želodec mu kruli, ker manjkajo sredstva. Pomagano bi nam bilo, ako bi se hoteli umakniti stari gospodje.

Po našem menenju bi vlada ne smela čakati, da ti ljudje vstrajajo na materialno škodo čakajočega naraščaja, kajti tudi temu naraščaju mora po dolgem potrpljenju miniti veselje do službe. Komu na škodo? O tem naj mislijo kompetentni faktorji.

Učiteljske plače na štajerskem utegne deželni zbor, tako poročajo listi, v bodočem zasedanju urediti ugodno in sicer po osebnem razrednem načinu t. j. po starosti in službenih letih učiteljev. Plača bi znašala za učitelje po 700, 800 in 900 gld., starostna doklada po 100 gld., opravilna doklada bi bila umerjena po številu šolskih razredov in dobivale bi se tudi draginjske doklade v večjih in zdravilstvenih krajih. Naslov »podučitelj« se meni odpraviti in učitelji bi služili le 35 let. Učiteljice bi dobivale le 80% plače moških učnih moči.

V styari pomnoženja redarjev v Trstu pojasnuje »Triester Zeitung«, da to pomnoženje je že davno sklenjena stvar. Glavni vzrok temu je, ker so redarji preobloženi s posli, vsled česar je trpelo teoretično izobraževanje istih. To poslednjo dejstvo pa je zopet v povod, da se 1. dnem januarja 1899 pomoži tudi število uradnikov, pridodeljenih zboru redarjev.

Upravni svet mestne plinarne je podal svojo odpoved, ker so dotični gospodje v seji mestnega sveta morali slišati marsikatero grenko radi tega, ker so kazali premalo resnosti o uvajanju električne luči. Radi postopanja istega uprav-

nega sveta z delavei domačini ni seveda nikogar pekla vest, najmanj pa, ki so napadali rečene gospe radi — električne luči.

Brzojavni promet s Portorico. C. kr. poštno in brzojavno ravnateljstvo nam javlja: Cenzura brzojavk za vse postaje na otoku Portorico se je opustila.

Po petju se spoznavajo tiči. V neki gostilni na Aquedottu je sedel včeraj neki redar, ki pa je bil opravljen civilno. Pri drugi mizi je sedel 48-letni Giovanni Braida iz Cedača, ki je v prepiru z neko drugo osebo razžalil osebo Njeg. Veličanstva.

Tu moramo zabeležiti zopet jedno perfidij »Piccolovih«. To je zopet dokaz, kako jemlje ta žurnalistika tržaška v svojo obrambo — če ne direktno, pa vsaj indirektno — vsakogar, ki žali naše državo ali državo ali našega vladarja. Vsakokrat gledajo, kako bi stvar prikazali v najmilejši luči. Najraje pa sukajo tako, da vzbujajo domnevanje, kar da je dotičnih žrtev izzivanja od strani — Slovencev, in toliko da ne zahtevajo, da naj zapro raje kakega Slovencea. Tako tudi v tem slučaju. »Piccolo« piše namreč: »Zdi se, — ta »zdi se« je vreden groš — da se je Braida spril z neko osebo, ki je vskliknil, da je jeden Slovanov več vreden, nego sto Italijanov. Na to je zakričal Braida: »In malora ščavi!«, o kateri priliki je tudi izustil besed, žaljivih za osebo cesarjevo«.

Ali ste jo videli impertinenco?! »Piccolu« se zopet »zdi«, da je bil Slovenec vsega kriv. Pa tudi ko bi bil kak Slovenec zagrešil kak neumen vsklik: kaj ima opraviti pri tem oseba Njegovega Veličanstva?!

Le se perite, le se perite, zastoj vam trud: kar pojejo vaši tički in varvanci, to jim je v krvi, to jim je v sreči!

Poljskim čuvajem v sv. Križu je izvoljen Ivan Tence iz sv. Križa. To naznanje, ker se še vedno oglašajo prosilci.

Bazprava radi dogodkov v Nabrežini je menda zaključena in so se spisi že predložili državnemu pravdnistvu. Glavna razprava utegne biti prihodnji teden.

Radi dogodkov v Trstu se je vršila razprava proti 19-letnemu strugarju Ettore Guadagniju, ker je dne 25. septembra kričal na galeriji gledališča Rossetti nekemu Primo Greggiju iz S. Sofia pri Florenca: Doli z Italijani! Doli z divjaki! Državno pravdnistvo je tožilo Guadagnija po § 305.

Greggi je seveda govoril v zmislu obtožbe, obtožene pa je tajil odločno. Ker stvar ni bila jasna, so odložili razpravo, da se zaslišijo še druge priče.

Iz-pred sodišča. Včeraj sti sedeli na obtožni klopi pred deželnim sodiščem 28-l. Marija B. iz Izole in 18-l. Alojzija P. iz Trsta. Obtoženi sta bili radi sokrivde na tatvini. Neka Erminia C. — 18-letna deklica — je bila namreč zapustila svojo mater vzešši seboj svoto 108 gl. Obtoženki sti vedeli za to, a mesto, da bi bili Erminio navajali na to, naj se povrne z denarjem k materi, sti jej pomagali povzivati oni denar. Sodišče se je uverilo o krivdi obtoženke in je obsodilo Marijo B. na tri, Alojzijo P. pa na dva meseca ječe.

Nagla smrt 12letne deklice. Sinoči ob 8. uri zvečer so prinesli na zdravniško postajo 12letno Adalgise Cupo. Deklica je bila v nezavesti. Misli se je, da jej je le slabo, toda poslujoči zdravnik je konstatoval, da je deklica — mrtva. Sodijo, da so bili močni krči vzrok smrti.

Z okna II. nadstropja je padel 14letni zidarski učence Avguštin Pahor. Bil je na delu na neki stavbi v ulici del Vetro. Dečka so prenesli v bolnico.

Policijske vesti. 28-l. I. P. zidar iz Trsta, je bil aretiran sinoči ob 10. uri v lastnem stanovanju od policijskega nadzornika, ker je nevarno ranil z nožem svojega lastnega svaka. Izročjen je deželnemu sodišču.

Nikolaj V. iz Grške je bil aretiran po noči ob 1/2 uri radi pomanjkanja sredstev.

Koledar.

Danes v torek 25. oktobra: Krišpin, mučenec.
Jutri v sredo 26. oktobra: Lucijan in Marcell.
Solnčni: Lunni:
Izhod ob 6. uri 45 min. Izhod ob 2. uri 51 min.
Zahod „ 4. „ 42. „ Zahod „ 1. „ 41. „
Ta je 44. teden. Danes je 297. dan tega leta, imamo torej še 68 dni.

Različne vesti

Svetovni mir. Ideja svetovnega miru, katero je pred kratkim na novo oživel plemeniti ruski car, je imela že v starem veku iskrenih pristašev. Že prerok Izaija je prerokoval, da pride čas, ko se narodi ne bodo več bojevali in ko se meči spremene v kose. Tisoče let je že minolo od tega prerokovanja, a še dandanes se ni izpolnilo. Zgodovina nas uči, da so ravno najjednostavnejše in najzdraveje ideje potrebovale največ časa do uresničenja. Ideja svetovnega miru je imela privrženecv že med stariimi Grki in Rimljani. S tem vprašanjem so se že pečali Sokrat, Plato, Aristotel in drugi. V novem času se je pa razpravljalo in razmišljalo še mnogo več o tem vprašanju. Glasoviti holandski pravnik Hugo Grotius je napisal celo delo o tem vprašanju. U tem delu imenuje vojsko satanom, ki se ne more opravičevati ne z ljudskim ne z božanstvenim zakonom. To delo je nosil sabo Gustav Adolf za časa tridesetletne vojne in je je proučeval vedno. Glasoviti minister Henrika IV., po imenu Sully, je opozoril svojega vladarja na to Grotovo delo in ga je nagovarjal, naj prenaredi svoje kraljestvo tako, da bode reševalo vse prepire med posameznimi državami. — S tem vprašanjem se je mnogo bavil tudi človekoljub in tajnik prvega kongresa za svetovni mir, St. Pierre. Ta kongres se je vršil v Utrechtu l. 1713.

Nadalje so se bavili s tem vprašanjem: filozofi Leibnitz, Jean Juques Russeauin Kant, ki je pisal, da zavlada svetovni mir tačas, ko doseže ljudska kultura svoj vrhunec. Viktor Hugo je poznan kakor odločen zagovornik obnega miru. On je rekel l. 1849. na kongresu za svetovni mir v Parizu, kojemu kongresu je bil predsednik: Pride dan, ko stopijo glasovnice na mesto topov, bomb in krogelj; pride dan, ko bodo ljudje gledali topove kakor sedaj staroveška mučila....» Navedli smo tukaj nekaj zagovornikov svetovnega miru izmed mnogih, a ni jeden ni bil tako močen in mlad, kakor sedanjí voditelj ideje o svetovnem miru, plemeniti car in gospodar ruski. Bog daj, da bi se izpolnila njegova želja! Ako bode nadaljeval in ako završi kar je pričel, si postavi večer spomenik v sroih vsega človeštva.

Brzojavna in telefonična poročila.

(Zadnje vesti.)

Dunaj 25. (Zbornica poslancev.) Med došlimi spisi je vladna predloga o železnih nižjega reda, ki se imajo zgraditi v letu 1898. Med interpelacijami je tudi interpelacija poslanca Noske za odpravo naredbe okrajnega šolskega sveta dunajskega, tičooče se ločitve šol po konfesijah. Potem predlog istega poslanca, da se splošna bolnica preloži iz mesta ter zgradi nova.

Ministerski predsednik je odgovoril na interpelacijo poslanca Gregoriga in tovarišev radi slučajja kuge, dogodivšega se v splošni bolnici. Minister je naštel vse previdnostne odredbe, ki so se ukrenile po smrti sluga Barischa. Nadalje je menil, da ne bode možno določiti načina infekcije rečene sluga. To pa je vendar gotovo, da se je okuženje zgodilo v laboratoriju za preiskovanje kužnih bolezní ter da je v neprevidnosti iskati vzroka.

Ministerskemu predsedniku je ležeče na tem, da se o stanju bolezní izdajajo neprikrita resnična poročila, ker je v takem postopanju najprimernejše sredstvo za pomirjenje prebivalstva. Kar se dostaje vprašanja, da-li misli ministerski predsednik prepovedati škodljivo eksperimentovanje na posamičnih klinikah, je izjavil ministerski predsednik, da taki eksperimenti se ne vrše na klinikah, ampak na patologiškem zavodu, ki je posvečen za preiskovanje vzrokov boleznij. (Govornik govori dalje.)

Dunaj 25. »N. Fr. Presse« javlja, da se je vlada odrekla glasovom Italijanov, ker ji ni bilo mogoče hkratu zadovoljiti Italijane in Slované. Zdi se, da se vlada ne upira več osnutju višega deželnega sodišča v Ljubljani, pač pa povdarja, da bode trebalo velikih priprav.

Pariz 25. Včeraj se je vršil socijalistiški shod, na katerem so govorili Jaurès in drugi. Zbor je sprejel dnevni red, v katerem izjavlja, da se socijalisti vzdre vsacega pojava, da pa ne ostanejo dolžni odgovora na eventualno izzivanje nacijona listov. Policija je zaplenila v neki tiskarni plakat, pozivljajoči delavce, naj protestujejo Dreyfusu v prilog.

100 do 300 gl.

zamorejo si pridobiti osebe vsakega stanu v vsakem kraju gotovo in pošteno, brez kapitala in rizika vrazpečevanjem zakonito dovoljenih državnih papirjev in srčk. Ponudbe pod naslovom **Ludwig Oesterreicher v. Budimpešti, VIII Deutschgasse 8.**

Z močno veržico samo **Urarjem** in zasebnikom, ki rabijo **gl. 5-50** **dobro ure**, naznanjamo, da smo samo mi prevzeli razprodajo novotomljenih jubilejskih

Goldin-Remontoir ur
s izvrstnim poboljšanim predizliskim reformu-strojem.

Vsled krasnega in elegantnega izdelka se te ure s dvojnimi pokrovoma ne dajo razločiti od pristnih zlatih ur celo od večakov. Krasno izdelani pokrovi ostanejo absolutno nespremenjeni. Jamči se plemenito 3-letni tek.

Cena komadu z elegantno veržico iz goldina samo **gl. 5-50**
K vsakej uri škatljica iz usnja zastoj. Dobiva se jedino od centralne zaloge.

Antona Rix & brata
Dunaj II. Praterstrasse 16.
Razpoštiljanje proti povzetju — Ako ne ugajajo, se denar vrne.

Te goldin ure so originalen švicarski fabrikat, enako dobro idoč kakor zlate ure v vrednosti od 100 do 150 goldinarjev in bodo razstavljene v jubilejski razstavi. Vsaka ura nosi to varstv. znamenje.

Zavod za uniformiranje in civilna krojačnica
Frana Jiras
ulica Caserma 9 — v Trstu — ulica Caserma 9
Priporoča se
za napravo uniform in civilnih oblek.
Postrežba poštena.
Zaloga vseh vrst za uniforme po tovarniških cenah.

PRSNÍ PRAH (prah za izvoščeko)
(ne kašljaj).
najbolje sredstvo proti kašlju, hripavosti, zasližanju, nahodu in drugim katarionim afekcijam.
Škatljica z navodilom po **30 avš.** Dobiva se jedino v **lekarni PRAXMARER, „Pri dveh zamorcih“** občinska palača, Trst.
Zunanje naročbe izvršujejo se obratno pošto.

ZALOGA POHIŠTVA IN OGLEDAL
Rafaella Italia
TRST — Via Malcanton št. 1 — TRST
Zaloga pohištva za jedilnice, spalnice in sprejemnice, žimne in peresnice, ogledal in železnih blagajn, po cenah, da se ni bati konkurence.

„SLOVENKA“
Glasilo
slovenskega ženstva.
Izhaja v Trstu
kakor priloga „Edinosti“ vsako drugo soboto.
Naročnina znaša: Za nenaročnike „Edinosti“ za vse leto 3 gl., za naročnike „Edinosti“ pa 2 gl. — Rokopisi naj se pošiljajo uredništvu „Slovenke“, naročnina pa upravnistvu „Edinosti“, ulica Molin piccolo.
Dolžnost in ponos vsake rodoljubne Slovenke bode, da je naročena na ta edini leposlovni list našega ženstva ter da ga priporoča o vsaki priliki svojim prijateljicam in znankam. — Slovenke! Delajte na to, da se ta vaš list vspe do zaželjene višine, da se razširi tako, da nijedna hiša ne bode pogrešala tega lista. Vsak vspeh „Slovenke“ bode jaseh dokaz zavodnosti in napredovanja slovenskega ženstva.

Velik zaslužek!
za posetnike menjalnic, kupce, agente itd.
originalne srečke
(ne pisma na obroke), katere se oddajo lahko v velikem številu. Ponudbe pod »Losgescháft 7214« na **Haasenstein & Vogler, Dunaj.**